

Tri glave, troje misli, ena rešitev

Živjo! Sem Andrej. Pred nekaj časa sem bil na izletu s svojim razredom. Zgodilo se je nekaj, kar mi je dalo nov pogled na življenje. S Tadejem in Katjo smo se zamotili z opazovanjem živali, ostali del razreda pa je odšel naprej. Ko smo opazili, da smo ostali sami, smo poskušali dohiteti ostale, a smo prišli do razpotja in napačno zavili. Kmalu smo ugotovili, da smo se izgubili. Odločil sem se, da svojo zgodbo delim tudi z vami... Napisal sem tole pesem:

Z razredom na izlet v gozd smo šli,
A smo se z družbo zamudili,
In ostali so na s zapustili.
Hitro stekli smo za njimi,
A narobe smo zavili.
Še nekaj časa smo hodili,
In res zelo se izgubili.
Tadej neankrat je začel jokati,
Jaz postal sem jezen,
In začel sem nanj kričati.
Skoraj sem ga že udaril,
Ko je Katja vskočila,
Oba naju je pomirila.
Globoko sva vdihnila oba,
In res se pomirila.
Nato na kup zložili smo stvari,
Ki smo jih pri sebi hranili.
Imeli smo hrano, vodo, zemljevid,
Fotoaparat, svetilko, svinčnik in papir,
Za lase gume in moje najljubše - Orbit čigume.
Nato zemljevid smo razgrnili,
In ga Tadeju prepustili,
Saj Tadej je pravi car,
Ko pride do geografskih čirul čar.

Takoj je vedel kje sever je,
In kje je jug,
Kje stojimo pokazal je brez večjih muk.
Nato hitro smo ugotovili,
Kje narobe smo zavili,
In kam moramo,
Da druge bomo ulovili.
A ker res pozno je bilo,
Sonce je že zahajalo,
Smo sprejeli odločitev,
Da poiskati si bomo mogli prenočitev.
Zato stekel sem naprej po poti,
Da hitreje bi povedal,
Ali je kje kaj,
Kjer se da prespati.
Našel jamo sem veliko,
Tam bili bi varni,
Še skrili bi se pred nevihto.
A ko hotel sem nazaj do njiju,
Se kot iz škafa ulil presnet je dež.
Kmalu nisem vedel več,
Kje sem,
Bil sem sam,
Prestrašen in zgubljen.
Najprej sem začel jokati,
Toda postal sem jezen in začel kričati.
Takrat pa zaslišal sem znan glas,

Katja je,
Torej nista daleč stran!
Zaklical res glasno njeno sem ime,
ona in Tadej pa zvoku sta sledila,
In srečno do jame sta prispela.
Toda, ko prišla sta,
Nista bila nič vesela,
Saj zemljevid sta čisto premočen imela.
A ugotovili smo, da nam ne bo nič hudega,
Saj se Tadej orientirati res dobro zna.
Zato smo na kamne se usedli
in odločili se,
da nekaj bomo malega pojedli.
Tadeju sem ponudil sendvič,
A ga je odklonil, saj ni bil po njegovi meri.
Ponudil sem mu še svoj krof,
A je le odkimal, in stopil proč.
Takrat pa Katja je vskočila,
Sendvič moj preuredila,
Tadeju ga je ponudila,
In oba naju zadovoljila.
V jami postalo res je hladno,
Zato odločili smo se,
Da sami si zakurimo.
S Tadejem preiskal sem jamo,
S pomočjo svetilke,
Drugače ne bi videl niti ene same bilke.
Našel sem le suho slamo,
Takrat pa se oglasil je Tadej,
Ki našel je nekaj suhih vej.
Vse to smo na kup zložili,
Potem sem vzel dva kamna,
Ju skupaj udaril,
In ogenj pravi smo dobili!

Nato smo okoli se posedli
In se dolgo, dolgo greli.
Čez nekaj časa postalo nam je dolgčas,
Zato sem vprašal,
Če imamo kaj,
S čimer bi si krajšali čas.
Katja v torbi je imela neko staro knjigo
In rekel sem,
Da nekaj naj prebere,
Ona pa res ni želela,
Kar naenkrat jokati je začela.
Ker nisem imel pojma kaj se je zgodilo,
Mi je Tadej pojasnil,
Da ona ima disleksijo.

Takrat sem se odločil, da ji bom napisal pesem, da bo
boljše volje. Spesnil sem tole pesmico:

Katja resno je zabavna,
In ko mene muči trauma,
Ona me vedno pomiri,
Preden se mi kaj zgodi.
Ona pametna je res zelo,
Vse probleme reši z levo roko.
In Katje res nič ne ovira,
Niti njena disleksija.
Saj Katja nas res zabava,
Ker ona bejba je taprava!!

Ta pesem jo je spravila v dobro voljo in vsi smo bili veseli.
No, naj nadaljujem.

Ko vsi smo se spet pomirili,
Smo se odločili,
Da skupaj bomo vsi zapeli.
Tako smo zabavali se res lepo,
In res pozno zaspali smo.
Ko smo vsi se prebudili,
Smo veseli ugotovili,
Da dežja ni več nikjer,
Da lahko gremo iskat pravo smer.
Vsak nekaj vode smo popili,
Vstali, in počasi odrinili.
Da ne bi v krogih mi hodili,
Na najbližje smo drevo,
S čigumo zalepili papir,
Za vsak slučaj,
Da ne bi presenetl nas kak hudir.
Tadej je ugotovil, da moramo na sever,
In po mahu je določil smer.
Potem pa smo hodili in hodili,
Sem mislil že, da smo se zopet izgubili,
A Tadej je rekel, da to res je prava smer,
Zato sem šel za njim,
In s fotoaparatom slikal vsako majhno zver.
Med hojo smo se res zabavali,
Zopet smo prepevali.
Ker rime gredo mi res od rok,
Smo zimali vse,
Kar nam je prišlo na pot.
Katji vroče je postalo,
In naredila si je čop,
Jaz pa stekel sem naprej,
Saj se mi je zdelo,
Da sem videl gozdno pot.
A ker tekem sem res hitro,

Sem se spotaknil in padel res hudo,
Takrat tega nisem vedel,
A zlomil sem si nogo.
Katja in Tadej sta prišla do mene,
Mi pomagala,
In si naprtala še eno breme.
Skupaj smo odšepali naprej,
In ugotovili,
Da res je prav imel Tadej,
Do razpotja smo prišli,
Zgubljeni nismo več bili!
Do doma smo hiteli,
Kakor hitro je pač šlo,
Ko smo prišli,
Smo videli, da vsi nas nestržno čakajo.
Čeprav smo na koncu okregani bili,
So nas bili veseli vsi,
Mi pa postali res dobri smo prijatelji.

No, tako. To je moja zgodba. In veste kaj? Čisto nič ne obžalujem, da smo takrat narobe zavili. Kajti našel sem res dobrega prijatelja, ki mi znata pomagati v stiski in ko mi je hudo, saj razumeta mojo situacijo in se prav tako kosata s svojimi problemi. Z njuno pomočjo sem se naučil svojo jezo preusmeriti v dobro smer, tako, ki nikogar ne poškoduje. Te izkušnje ne bi zamenjal za nič na svetu.